

каше скъпоценно кандило. Архиепископът лежеше съ неподвижно отпуснати ръце и склопени очи. Изпитото му лице бѣ получило нѣкакъвъ особенъ глиненъ цвѣтъ. Наведенъ близо до ложето, старъ врачовникъ разтъркваше прахове отъ разни билки въ една зелена прѣстена паница. Като видѣ всичкитѣ гости, той побледнѣ и цѣлъ разтреперанъ, тихичко се измъкна.

Калоянъ доближи до болния, седна върху подадения му отъ екзарха столъ и дълго гледа втренчено слабото измжчено лице на стареца. Следъ това леко подигна дѣсницата му и я цѣлуна. Болниятъ изпъшка и дигна клепки. Веднага позна царя и малкитѣ му черни очи блеснаха въ живъ пламъкъ.

— Благодаря ти че дойде, Иваница... Както виждашъ, все още съмъ на ложе.

Царътъ изтри потъта отъ лицето си, въздъхна, помълча малко и изведнажъ каза:

— Какво е твоето последно решение, светиня ти?

Бледото чело на стареца се сбърчи. Той извърна глава. Пошпна:

— Знаешъ го, Иваница...

Царътъ поклати глава.

— Трѣбва да отидешъ, светиня ти. Щомъ оздравѣешъ. Ще отидешъ...

Изведнажъ болниятъ се размърда, развълнувано замахъ съ ръце. Гласътъ му се задушваше.

— Не мога, Не мога... Поискай смъртъта ми, Иваница, но само не това. Ние сме православни. Народътъ ни е православенъ и ще изгуби вѣрата си и почитъта къмъ черквата. А богомилитѣ само това чакатъ. Не мога. Самъ прави каквото искашъ. Но мене не намисай... Азъ не мога да отида въ Римъ.

Калоянъ се навъси. Замлъкна. И архиепископътъ мълчеше. Белота, Радулъ, епископъ Власий и пресвитеръ Константинъ чакаха съ трепетъ царскитѣ думи.

Въ архиепископския параклисъ камбана заби за вечерня. Далеченъ звънъ имъ отвърна. Въ стаята стана почти